

AFGØRELSE

i klagesag om Københavns Kommunes afgørelse om, at opførelse af spejderhus på A1 , Brønshøj, ikke er lokalplanpligtig

Københavns Kommune har den 5. december 2019 truffet afgørelse om, at et projekt vedrørende opførelse af spejderhus på A1 , 2700 Brønshøj, ikke er lokalplanpligtig.

Planklagenævnet har modtaget en klage over afgørelsen.

Planklagenævnet kan ikke give medhold i klagen. Det betyder, at kommunens afgørelse gælder.

Indhold

1. Klagen til Planklagenævnet.....	3
2. Sagens oplysninger.....	3
2.1. Området og ejendommen	3
2.2. Forløbet før den påklagede afgørelse	3
2.3. Afgørelsen, der er klaget over	4
2.4. Klagen og bemærkningerne hertil	5
2.4.1. Korrespondance under klagesagen.....	5
2.4.2. Manglende hjemmel	5
2.4.3. Lokalplanpligt	6
2.4.4. Partshøring	7
2.4.5. Begrundelse	8
2.4.6. Servitut	8
3. Planklagenævnets bemærkninger og afgørelse	9
3.1. Planklagenævnets kompetence og prøvelse	9
3.1.1. Generelt om Planklagenævnets kompetence og prøvelse	9
3.1.2. Servitut	9
3.2. Hjemmel	10
3.3. Lokalplanpligt	10
3.3.1. Generelt om lokalplanpligt.....	10
3.3.2. Planklagenævnets vurdering af lokalplanpligt	11
3.4. Partshøring	12
3.5. Begrundelse	13
3.6. Planklagenævnets afgørelse	14
4. Gebyr.....	14

1. Klagen til Planklagenævnet

En lokal parcellforening og en række naboer til området klagede den 29. december 2019 til Planklagenævnet over kommunens afgørelse.

Planklagenævnet modtog klagen den 10. februar 2020 fra kommunen.

Klagerne har navnlig anført, at projektet er lokalplanpligtigt.

Indholdet af klagen gengives nærmere i afsnit 2.4.

2. Sagens oplysninger

2.1. Området og ejendommen

Klagen vedrører en ejendom, som ligger på A1 , 2700 Brønshøj, matr.nr. [REDACTED] .

Ejendommen er ikke omfattet af en lokalplan.

Ejendommen ligger i et område, der i kommuneplan 2015 og kommuneplan 2019¹ er fastlagt til boliger og serviceerhverv (C1-område). Området kan bl.a. anvendes til fritidsundervisning, kollektive anlæg og institutioner samt andre sociale, uddannelsesmæssige og kulturelle servicefunktioner, der er forenelige med anvendelsen til boliger og serviceerhverv.

Ejendommens areal er 5.273 m². På ejendommen findes et vandtårn på 34 m, som er bygningsfredet. Derudover er ejendommen beplantet med træer og græs og fremstår som et offentligt tilgængeligt rekreativt område uden andet byggeri.

Ejendommen ligger i et villakvarter med almindelige parcelhusgrunde med villaer i 1-2 etager. Det vestlige skel støder op til A1 , mens de tre øvrige skel støder op til mindre villaveje.

2.2. Forløbet før den påklagede afgørelse

Kommunen gav den 26. juli 2018 byggetilladelse til at indrette et forsamlingslokale i det eksisterende vandtårn på ejendommen.

Kommunen gav den 12. februar 2019 byggetilladelse til opførelse af et spejderhus samt landskabsbearbejdning på ejendommen. Kommunen traf samtidigt afgørelse om, at projektet ikke er lokalplanpligtigt.

Klagerne klagede over denne afgørelse den 8. marts 2019 til Planklagenævnet.

¹ Kommuneplanramme R19.C.7.3.

Kommunen tilbagekaldte den 5. december 2019 byggetilladelsen af 12. februar 2019 og gav samtidig en ny byggetilladelse til opførelse af spejderhuset. Baggrunden for genoptagelsen af sagen var, at der var foretaget en ny beregning af etagearealet for det eksisterende vandtårn på ejendommen, og at dette var højere end det etageareal, der var lagt til grund for byggetilladelsen af 12. februar 2019.

Planklagenævnet afviste den 17. december 2019 at tage stilling til klagen af 8. marts 2019 som uaktuel, idet kommunen havde truffet en ny afgørelse om lokalplanpligt, og henviste klagerne til at klage over den nye afgørelse.² Det fremgik afgørelsen, at en kommune ikke kan ophæve en afgørelse, som er under behandling i Planklagenævnet.

2.3. Afgørelsen, der er klaget over

Københavns Kommune gav den 5. december 2019 byggetilladelse til opførelse af et spejderhus samt landskabsbearbejdning på ejendommen A1, 2700 Brønshøj. Kommunen traf samtidig afgørelse om, at projektet ikke er lokalplanpligtigt.

Afgørelsen var begrundet med, at kommunen med afsæt i projektets omfang og indvirkning på omgivelserne vurderede, at der ikke er grundlag for at udarbejde et nyt plangrundlag. Kommunen vurderede, at spejderhusets samlede omfang er hensigtsmæssigt henset til husets anvendelse, og at landskabsbearbejdningen understøtter den rekreative anvendelse af ejendommen. Kommunen anførte, at området er præget af bygninger med forskelligartet karakter, og spejderhuset indgår herved ikke som en væsentlig del af en bebyggelsesmæssig sammenhæng i et område med et bevaringsværdigt helhedspræg.

Det fremgår af byggetilladelsen, at spejderhuset opføres i to etager med en personbelastning på 150 personer. Bygningshøjden er maksimalt 7,1 m over terræn, det samlede etageareal for spejderhuset er 526 m², og ejendommens samlede areal er 5.273 m². I forbindelse med projektet foretages der landskabsbearbejdning på grunden, og der fældes 7 træer. Landskabsbearbejdningen udføres ved anlæggelse af stiforløb, ny beplantning og terrænregulering samt etablering af lege- og bevægelsesredskaber, herunder opholdsmøblering, hængebro, klatretræ og hævede plateauer til maksimalt 2,5 m over terræn. Der skulle anlægges 6 parkeringspladser på grunden langs de tilstødende veje samt 40 cykelparkeringspladser.

Ejendommens bruttoareal vil blive øget med 526 m² til i alt 2.258 m², og bebyggelsesprocenten bliver øget med 10 til i alt 43. Grundens bebyggede areal øges med 392 m² til i alt 954 m².

² Planklagenavnets afgørelse af 17. december 2019 i sagen 19/04410. Afgørelsen kan ses på afgørelsesportalen på <https://pkn.naevneneshus.dk/>.

Derudover fremgår det af helhedsvurderingen i byggetilladelsen, at ejendommen grænser op til et større villakvarter, og at den eksisterende bebyggelse på grunden ses at fremstå med en væsentlig anden karakter end den tilstødende bebyggelse. Det ansøgte spejderhus vil med sin ydre fremtræden afvige fra den tilstødende bebyggelse. Dog vægtes det, at bygningshøjde, antal etager og afstandsforhold til modstående bebyggelse vil være samstemmende med området. Det fremgår desuden, at såvel anvendelse, bebyggelsesprocent og bygningshøjde vil være i overensstemmelse med kommuneplanens rammer for ejendommen.

2.4. Klagen og bemærkningerne hertil

2.4.1. Korrespondance under klagesagen

I sagen indgår klagen af 29. december 2019. Klagerne har uddybet klagen den 23. februar 2020, 30. juni 2020 og 4. oktober 2020. Kommunen er kommet med bemærkninger til klagen den 10. februar 2020.

Klagerne og bemærkningerne er i hovedtræk gengivet nedenfor. Klagerne er omfattende og omhandler en længere række forhold, hvorfor kun hovedpunkterne er gengivet, men klagerne er i deres helhed indgået i nævnets behandling.

2.4.2. Manglende hjemmel

Klagernes bemærkninger

Klagerne anfører, at det følger af Planklagenævnets afgørelse af 17. december 2019, at en kommune ikke kan ophæve en afgørelse, som er under behandling ved nævnet, og at byggetilladelsen af 12. februar 2019 derfor først blev ophævet med Planklagenævnets afgørelse.

Klagerne anfører, at kommunen derfor ikke lovligt har kunnet meddele ny byggetilladelse den 5. december 2019. Klagerne henviser til en udtalelse fra Folketingets Ombudsmand,³ hvor Ombudsmanden udtaler, så hvis der i loven er tillagt borgerne en ret til at klage, og borgerne udnytter denne mulighed, så har borgerne krav på klageinstansens stillingtagen til klagen. Klagerne anfører, at de ved kommunens genoptagelse med urette er blevet afskåret fra Planklagenævnets stillingtagen til deres oprindelige klage.

Kommunens bemærkninger

Kommunen anfører, at den opfatter Planklagenævnets afgørelse således, af nævnet har noteret sig, at afgørelsen reelt blev ophævet af forvaltningen den 5. december 2019.

Kommunen anfører, at selvom kommunen generelt ikke kan ophæve en afgørelse, der efter remonstration er overgivet til Planklagenævnet, er dette ikke ensbetydende med, at en kommune ikke må træffe en ny afgørelse, selvom

³ J.nr. 2004-3405-980

der verserer en klagesag vedrørende en tidligere afgørelse.

Kommunen fastholder derfor, at byggetilladelsen af 5. december 2019 er gyldig, uanset om nævnet betragter den tidligere afgørelse som ophævet af kommunen den 5. december 2019 eller ved nævnets afgørelse af 17. december 2019.

2.4.3. Lokalplanligt

Klagernes bemærkninger

Klagerne anfører, at der under hensyntagen til projektets omfang, samt projektets visuelle, funktionelle og miljømæssige konsekvenser i forhold til det eksisterende områdes karakter, foreligger lokalplanligt. Klagerne anfører, at der er en klar sammenhæng mellem spejderhuset og indretning af forsamlingslokale i vandtårnet.

Klagerne anfører, at opførelsen af spejderhuset medfører, at et offentligt, frit tilgængeligt areal ændres til et bebygget areal for en lukket gruppe af brugere. Uanset der fortsat vil være tale om et rekreativt område, så er der desuden tale om to forskellige typer af rekreative områder, og bevarelsen af biologiske grønne områder i byen har en selvstændig værdi. Med en senere byggetilladelse af 18. maj 2020 har kommunen desuden tilladt, at de 6 parkeringspladser flyttes fra de tilstødende veje til et samlet parkeringsområde på grunden, og at der anlægges en 40 m lang indkørsel hen over grunden, hvormed friarealet på grunden reduceres yderligere. Dermed reduceres også muligheden for fri leg, spil, sport mv. væsentligt. Spejderhuset påvirker endvidere den landskabelige oplevelse.

Klagerne mener desuden, at spejderhuset bryder med kvarterets byggestil. Opførelsen af en hjørnebygning, der er beklædt med corten-plader, og placeret direkte mod villabebyggelsen, vil have betydelige visuelle konsekvenser for området. Klagerne anfører endvidere, at ejendommen ligger i et område med en bebyggelse på typisk mellem 25 og 30, og at den projekterede bebyggelsesprocent på 43 derfor væsentligt overskrider det sædvanlige for området. Spejderhuset opføres heller ikke med den samme afstand til vejmidte som de øvrige ejendomme, og spejderhuset bryder dermed kvarterets åbne indtryk og linjer i bebyggelsen. Dertil kommer, at spejderhuset er placeret tæt ved en ikonisk fredet bygning, og at huset bryder med det markante, fredede vandtårns arkitektur.

Klagerne anfører herudover, at brugen af området til undervisning, læring, leg, klatring, mv. må forventes at medføre støjgener for de omkringboende, samt at terrænet forhøjes, og at byggeriet giver indbliksgener.

Klagerne henviser endvidere til, at Planklagenævnet ved afgørelse af 14. juni

2018,⁴ har statueret lokalplanligt i forbindelse med en daginstitution på 450 m² til ca. 50 børn i et eksisterende parcelhuskvarter. Klagerne anfører, at sagen har fællestræk med spejderhuset, for så vidt angår byggeriets størrelse, placering i et villakvarter samt støj og trafik.

Klagerne gør i øvrigt gældende, at projektet ikke er i overensstemmelse med kommuneplanen, da ejendommen er udlagt til anvendelse til boliger og serviceerhverv.

Kommunens bemærkninger

Kommunen anfører, at spejderhuset og landskabsbearbejdningen ikke kræver tilvejebringelsen af en lokalplan, da projektet ud fra en konkret vurdering ikke skønnes at medføre en væsentlig ændring af det bestående miljø i en grad, der udløser lokalplanligt. Kommunen anfører, at der ved vurderingen er lagt vægt på projektets omfang, udformning og placering, den beskedne forventede påvirkning af områdets karakter samt ejendommens grundstørrelse i forhold til den eksisterende bebyggelse.

Kommunen anfører, at der tale om en ejendom, som i forvejen har karakter af et rekreativt område, og at dette ikke vil ændre sig. Kommunen vurderer, at projektet ikke medfører, at de eksisterende forhold vil blive påvirket væsentligt, og kommunen vurderer, at spejderhuset er indpasset i området, for så vidt angår placering, omfang og udformning.

Kommunen anfører, at ejendommens ubebyggede arealer altid har været tilgængelige til rekreative formål, og at selvom de ubebyggede arealer fremadrettet muligvis vil være mere attraktive på grund af de kommende, udendørs faciliteter, kan dette ikke medføre en pligt til at udarbejde en lokalplan.

Kommunen anfører, at den omtalte afgørelse fra Planklagenævnet ikke er sammenlignelig med den aktuelle sag. Kommunen uddyber, at der i den aktuelle sag er tale om et projekt, som er i overensstemmelse med kommuneplanen, og at der i modsætning til den omtalte afgørelse ikke er tale om en ændret anvendelse af ejendommen.

2.4.4. Partshøring

Klagerens bemærkninger

Klagerne anfører, at kommunen har undladt at gennemføre behørig partshøring.

Kommunens bemærkninger

Kommunen anfører, at pligten til partshøring ikke indebærer en særskilt for-

⁴ Planklagenævnets afgørelse af 14. juni 2018 i sag NMK-33-03985. Afgørelsen kan ses på afgørelsesportalen på <https://pkn.naevneneshus.dk/>.

pligtelse til at partshøre om spørgsmålet vedrørende en eventuelt lokalplanpligt, men at forelægge sagens parter alle faktiske oplysninger af væsentlig betydning for en sag, samt give parterne lejlighed til at kommentere disse.

2.4.5. Begrundelse

Klagernes bemærkninger

Klagerne anfører, at kommunens afgørelse ikke er behørigt begrundet, idet den ikke angiver de hovedhensyn, der har været bestemmende for kommunens skønsudøvelse, eller hvilke retsregler vurderingen hviler på. Klagerne anfører, at der desuden ikke er redegjort for de oplysninger om sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen.

Klagerne anfører, at kommunen i begrundelsen har undladt at forholde sig til det samlede projekts visuelle, funktionelle og miljømæssige konsekvenser i forhold til det eksisterende områdes karakter, selv om disse forhold efter planlovens forarbejder og retspraksis er centrale kriterier for om byggerier er lokalplanpligtige.

Efter klagerne opfattelse har kommunen ved vurderingen af lokalplanpligt lagt afgørende vægt på, at spejderhuset er i overensstemmelse med kommuneplanens bestemmelser om anvendelse, bebyggelsesprocent, bygningshøjde og friarealsprocent, og kommunen har dermed undladt at forholde sig behørigt til projektets visuelle, funktionelle og miljømæssige konsekvenser.

Klagerne anfører desuden, at kommunen således synes at have tillagt kommuneplanen samme retsvirkning som en lokalplan.

Kommunens bemærkninger

Kommunen anfører, at det ikke er korrekt, at kommunen alene har lagt vægt på forholdet til kommuneplanen ved vurderingen af, om der forelå pligt til at udarbejde en lokalplan.

Kommunen har forud for meddelelsen af byggetilladelsen foretaget et skøn af en eventuel pligt til at udarbejde en lokalplan. Kommunen anfører, at dette skøn er sket på baggrund af projektets omfang og indvirkning på omgivelserne. Kommunen anfører, at det forhold, at der ikke i byggetilladelsen eller afvisningen af indsigelserne er redegjort yderligere for baggrunden for vurderingen af lokalplanpligten ikke kan medføre ugyldighed, idet der ikke eksisterer et lovpligtigt krav om en sådan redegørelse for afgørelser om eller vedrørende byggetilladelser, der træffes i medfør af byggeloven.

2.4.6. Servitut

Klagernes bemærkninger

Klagerne anfører, at der ifølge en servitut tinglyst på ejendommen den 8. august 1900 kun må drives virksomhed på grunden, som ikke er forbundet med generende røg, larm, støv eller lugt. Klagerne anfører, at servitutten har til

formål at beskytte ejendommens naboer mod gener som følge af den virksomhed, der udøves på ejendommen.

Klagerne anfører, at de i forbindelse med partshøring har gjort gældende, at den aktivitet, som må forventes i tilknytning til spejderhuset vil kunne stride mod servitutten, og at kommunen med planlovens § 43 vil kunne sikre overholdelsen af servitutten. Klagerne anfører, at kommunen har undladt at forholde sig til muligheden for at håndhæve servitutten.

Kommunens bemærkninger

Kommunen anfører, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at nedlægge forbud eller påbud mod det ansøgte i medfør af planlovens § 43.

3. Planklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1. Planklagenævnets kompetence og prøvelse

3.1.1. Generelt om Planklagenævnets kompetence og prøvelse

Planklagenævnet kan tage stilling til retlige spørgsmål i forbindelse med en kommunes afgørelse efter planloven, jf. lovens § 58, stk. 1, nr. 3.⁵

Følgende betragtes som et retligt spørgsmål:

- Om kommunen havde hjemmel til at tage stilling til spørgsmålet om lokalplanpligt.
- Om det ansøgte projekt er lokalplanpligtigt.
- Om kommunen har overholdt de forvaltningsretlige regler om partshøring og begrundelse.

3.1.2. Servitut

En kommunes mulighed for at administrere på grundlag af privatretlige servitutter fremgår af planlovens § 43. Efter denne bestemmelse kan kommunen ved påbud eller forbud håndhæve overholdelsen af servitutbestemmelser om forhold, hvorom der kan optages bestemmelser i en lokalplan.

Kommunen beslutter selv, om den ønsker at bruge planlovens § 43 til at håndhæve bestemmelser i en privatretlig servitut, hvis betingelserne herfor i øvrigt måtte være opfyldt. En kommunes beslutning om ikke at ville bruge bestemmelsen – hvad enten dette skyldes, at kommunen ikke har ønsket at håndhæve servitutbestemmelsen, at kommunen ikke har fundet, at servitutbestemmelsen er overtrådt, eller at kommunen finder, at servitutbestemmelsen er bortfaldet – er ikke en afgørelse efter planloven og kan derfor ikke påklages til og efterprøves af Planklagenævnet.

Kommunen har i dette tilfælde besluttet ikke at ville håndhæve den tinglyste

⁵ Bekendtgørelse af lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1157 af 1. juli 2020.

servituts bestemmelser og har således ikke truffet en afgørelse efter planloven.

Planklagenævnet kan på denne baggrund ikke tage stilling til klagepunktet vedrørende servitutten, herunder at kommunen ikke i afgørelsen ikke har forholdt sig til muligheden for at håndhæve den tinglyste servitut, jf. afsnit 2.4.6.

3.2. Hjemmel

Planklagenævnet bemærker indledningsvist, at nævnet ikke har hjemmel til at tage stilling til, om en byggetilladelse efter byggelovgivningen er gyldig i en situation, hvor kommunen har givet en ny byggetilladelse på et tidspunkt, hvor en planretlig afgørelse i forhold til lokalplanpligt var under behandling i Planklagenævnet, da nævnet ikke har kompetence efter byggelovgivningen. Nævnet har derfor alene taget stilling til, om nævnet kan prøve spørgsmålet om *lokalplanpligt*.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt kommunen kunne træffe (indirekte) afgørelse om lokalplanpligt i forbindelse med byggetilladelsen af 5. december 2019, bemærker nævnet, at kommunen den 18. maj 2020 har udstedt en ny byggetilladelse, der ændrer byggetilladelsen af 5. december 2019, for så vidt angår placeringen af parkeringspladser. Uanset om den påklagede afgørelse af 5. december 2019 om, at der ikke er lokalplanpligt, blev truffet på et tidspunkt, hvor kommunen ikke havde hjemmel til at træffe den, så er den blevet opretholdt/truffet på ny efterfølgende i forbindelse med byggetilladelsen af 18. maj 2020. Nævnet finder på den baggrund, at kommunen (i hvert fald nu) har truffet en afgørelse om lokalplanpligt, som kommunen havde hjemmel til at træffe. I lyset af sagens forløb og i lyset af, at resultatet og hovedindholdet af afgørelsen af 18. maj 2020 er det samme som i afgørelsen af 5. december 2019, finder nævnet det i øvrigt ikke fornødent, at der indgives en ny, selvstændig klage i forhold afgørelsen af 18. maj 2020. Nævnet finder det desuden ikke aktuelt at tage stilling til de eventuelle retlige konsekvenser af, at kommunen ikke havde hjemmel til at træffe afgørelse vedrørende lokalplanpligt den 5. december 2019.

3.3. Lokalplanpligt

3.3.1. Generelt om lokalplanpligt

Efter planlovens § 13, stk. 2, skal der tilvejebringes en lokalplan, før der gennemføres større udstykninger eller større bygge- eller anlægsarbejder, herunder nedrivninger af bebyggelse.

Ved vurderingen af, om et byggeprojekt skal betragtes som et større bygge- eller anlægsarbejde, er det afgørende kriterium ifølge lovbestemmelsens motiver og praksis, om projektet vil medføre væsentlige ændringer i det bestående miljø. Selve omfanget af projektet har stor betydning, men hertil kommer projektets konkrete visuelle, funktionelle og miljømæssige konsekvenser bedømt i forhold til områdets karakter. Derimod er det ikke afgørende, om projektet vil have en positiv indvirkning på området eller ej.

Kriteriet om væsentlige ændringer i det bestående miljø skal ses på baggrund af formålet med bestemmelsen om lokalplanpligt. Formålet er at sikre, at større projekter bliver vurderet i en planmæssig sammenhæng og at give borgere, virksomheder, myndigheder m.fl. mulighed for at få indflydelse på planlægningen.

En væsentlig ændret anvendelse af bebyggelse eller ubebyggede arealer udløser lokalplanpligt i samme omfang som nybyggeri, da en ændret anvendelse ligesom nybyggeri kan medføre væsentlige ændringer i det bestående miljø. Terrænændringer kan også have et omfang, der udløser lokalplanpligt.

Nogle projekter kan, selvom de isoleret set ikke er store, kræve at der tilvejebringes en lokalplan på grund af deres indvirkning på omgivelserne, f.eks. ved placering i ”sårbare” områder som bevaringsområder eller rekreative områder.

3.3.2. Planklagenævnets vurdering af lokalplanpligt

Planklagenævnet finder ikke, at der er tale om et projekt, som vil medføre en sådan ændring af det bestående miljø, at det er omfattet af planlovens § 13, stk. 2, om lokalplanpligt.

Nævnet har lagt vægt på, at der er tale om et mindre område, som i forvejen anvendes som rekreativt område, at der fortsat vil være større, ubebyggede, rekreative arealer på ejendommen, at disse fortsat vil være åbne for offentligheden, og at ejendommen fortsat vil have et grønt præg.

For så vidt angår nabogener fra den ændrede anvendelse af ejendommen, herunder opførelsen af spejderhuset samt indretning af forsamlingslokale i vandtårnet, finder nævnet ikke, at disse gener har en sådan karakter eller omfang, at det medfører væsentlige ændringer i det bestående miljø. Nævnet finder det herunder ikke sandsynligt, at biltrafikken i forbindelse med disse aktiviteter vil medføre sådanne ændringer, idet der er tale om bymæssigt område, hvor der i forvejen er trafik. Nævnet har i øvrigt noteret sig, at indkørslen er blevet flyttet til A1, som er den primære vej i området. Nævnet finder endvidere ikke, at sagen er sammenlignelig med Planklagenævnets afgørelse i NMK-33-03985, da ejendommen i nærværende sag i forvejen var et offentligt tilgængeligt rekreativt areal, ligesom anvendelsen af spejderhuset, de rekreative arealer eller forsamlingshuset, efter nævnets opfattelse ikke kan sammenlignes med anvendelse til en daginstitution.

Nævnet finder heller ikke, at spejderhuset på ejendommen visuelt ændrer det bestående miljø i så væsentlig grad, at det udløser lokalplanpligt. Nævnet har lagt vægt på, at spejderhytten opføres i en højde på 7,1 m, som er væsentligt lavere end vandtårnet, som er 34 m højt, og derfor ikke vil ændre det visuelle indtryk af vandtårnet set fra en længere afstand. Byggestilen og –materialerne udløser efter nævnets opfattelse endvidere ikke en lokalplanpligt, allerede

fordi der ikke er tale om et område med ensartet bebyggelse. Ejendommen og bebyggelsen på denne adskiller sig desuden under alle omstændigheder fra det omkringliggende byggeri.

Særligt med hensyn til kommuneplanen bemærker nævnet, at denne kun kan antages at have en meget begrænset betydning i relation til spørgsmålet om lokalplanpligt. Nævnet kan dog i relation til den konkrete sag konstatere, at området i kommuneplanen er udlagt til bl.a. fritidsundervisning samt andre sociale, uddannelsesmæssige og kulturelle servicefunktioner, og at indholdet af kommuneplanen således heller ikke taler for, at der skulle være lokalplanpligt for spejderhuset og forsamlingshuset.

Nævnet finder endelig, at parkeringspladsernes flytning og etableringen af en indkørsel på grunden alene har en helt marginal betydning for det bestående miljø, og at det således heller ikke alene eller sammen med de øvrige forhold på ejendommen udløser lokalplanpligt.

3.4. Partshøring

Klagerne har anført, at kommunen ikke har gennemført behørig partshøring, jf. afsnit 2.4.4.

I forvaltningslovens § 19, stk. 1, er der fastsat nærmere bestemmelser om pligten til at høre sagens parter, inden der træffes afgørelse.

Bestemmelsen gælder kun i forhold til parter i forhold til det forhold, der skal træffes afgørelse om.

Partsbegrebet er ikke defineret i forvaltningsloven, men er udviklet i administrativ praksis. Adressaten for en konkret afgørelse er altid part i sagen, men også andre, der har en væsentlig og individuel interesse i sagen og dens udfald, har partsstatus. Det er således en forudsætning, at afgørelsen angår den pågældende med en vis styrke og intensitet, og at afgørelsen ikke berører en større, mere ubestemt kreds af personer. Derudover er det en forudsætning, at pågældendes interesse i sagen kan anses for værnet af de bestemmelser, som kommunen skal træffe afgørelse efter.

At interessen skal være *individuel* betyder i relation til beslutninger, der på ensartet måde gør indgreb i en større personkreds' interesser, at medlemmerne af denne personkreds – eller sammenslutninger af disse – ikke uden videre har partsstatus. Dette vil ofte være relevant i relation til plansager og miljøsager. Et stort antal berørte personer kan bevirke en sådan udtynding af den enkeltes interesse, at denne falder under væsentlighedstærsklen. Er der derimod i den omfattede personkreds enkelte, der i særlig grad berøres, stiger deres interesse i afgørelsen til en sådan styrke, at de må tillægges partsstatus.

Naboskab – i betydningen tilgrænsende grundstykke – er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at opnå partsstatus i forvaltningslovens forstand, men hvis et

byggeri medfører konkrete og væsentlige gener, f.eks. betydelige lystab, indbliksgener eller lugtgener, må den pågældende anses for part. Hensynet til at bevare en udsigt kan også indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende kan anses for part.

Planklagenævnet finder ikke, at klagerne var parter i afgørelsen om, at forholdet ikke var lokalplanpligtigt. I den konkrete sag er der ikke tale om vedtagelsen af en lokalplan, men alene spørgsmålet om, hvorvidt der skal fremsættes et forslag til lokalplan, men selv hvis der havde været tale om vedtagelse af en lokalplan, ville klagerne ikke efter nævnets opfattelse være parter i sagen, idet disse ikke er tilstrækkelig væsentligt berørt. Spejderhuset ligger således på den anden side af vejen i forhold til de øvrige huse i området, og det er kun i 2 etager, og eventuelle indbliksgener overstiger efter nævnets opfattelse ikke, hvad der kan forventes i et område som det pågældende. Desuden finder nævnet ikke, at byggeriets udsendende (arkitektur og byggematerialer) kan udløse partsstatus. Endelig finder nævnet ikke, at aktiviteterne på ejendommen kan antages at udløse så væsentlige gener i form af f.eks. støj, at det udløser partsstatus, set i forhold til, at der i forvejen er tale om et offentligt tilgængeligt område i et bymæssigt område.

Da klagerne ikke er parter, havde kommunen ikke pligt til at foretage en parts-høring. Allerede af den grund kan Planklagenævnet ikke give medhold i klagepunktet.

3.5. Begrundelse

Klagerne er kommet med en række bemærkninger til kommunens begrundelse og argumentation for afgørelsen om, at der ikke er lokalplanpligt, jf. afsnit 2.4.5.

Planklagenævnet har ikke fundet anledning til at tage stilling til de enkelte elementer af kommunens argumentation, da nævnet under alle omstændigheder har taget stilling til spørgsmålet om lokalplanpligt i afsnit 3.3 ud fra de forhold, som nævnet finder afgørende for dette spørgsmål.

Hvad angår kommunens begrundelse i afgørelsen om lokalplanpligt bemærker nævnet, at en skriftlig afgørelse skal indeholde en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver parten medhold, jf. § 22 i forvaltningsloven.⁶

Bestemmelsen gælder imidlertid kun i forhold til parter.

Da klagerne ikke er parter, jf. afsnit 3.4, havde kommunen ikke pligt til at udarbejde en begrundelse i forbindelse med afgørelsen om lokalplanpligt.

⁶ Lovbekendtgørelse nr. 433 af 2. april 2014 af forvaltningsloven.

Planklagenævnet kan således ikke give medhold i klagepunktet.

3.6. Planklagenævnets afgørelse

Planklagenævnet kan ikke give medhold i klagen over Københavns Kommunes afgørelse af 5. december 2019 om at projekt vedrørende opførelse af spejderhus på A1 , 2700 Brønshøj, ikke er lokalplanpligtigt.

Planklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 3, stk. 3, i lov om Planklagenævnet.⁷ Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. § 3, stk. 4, i lov om Planklagenævnet.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 4, stk. 1, i lov om Planklagenævnet.

Planklagenævnet beklager den lange sagsbehandlingstid.

4. Gebyr

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales ikke. Klagegebyrer tilbagebetales kun, hvis nævnet har afvist at behandle sagen, hvis klagen tilbagekaldes, eller hvis nævnet giver klageren medhold eller i øvrigt ændrer den afgørelse, der er klaget over. Det er ikke tilfældet i denne sag. Planklagenævnets afgørelse vedrørende klagegebyret kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Der henvises til § 3 i gebyrbekendtgørelsen for Planklagenævnet.⁸

⁷ Lov nr. 1658 af 20. december 2016 om Planklagenævnet.

⁸ Bekendtgørelse nr. 108 af 28. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Planklagenævnet.